

Я вже великий і знаю, що Сопухою лякають дітей. Було, крутишся в ліжку, мати нагрімає й скаже:

"Ось покличу Сопуху..." Скаже, погасить світло і піде сама на кухню. А ти лежиш, і страшно-страшно тобі; ноги, як у равлика, потиху втягуються, втягуються під груди, і шия втягується, і ніс ховається між колінцями.

Ти скрутився калачиком, лежиш — нічирк. Все в тобі зацімло, зіщулилось, тільки вуха ростуть. Ростуть вуха, як лопухи, пнуться в темряву, ловлять найтихіше шкряботіння. О, почалось!.. Це вона!.. Там, під лавою, у найчорнішому кутку, сопе Сопуха, так сопе, аж вітер ходить по хаті. Я накриваюсь подушкою, починаю казати про себе "га-ла-ла"!, щоб заглушити звірюку, але де там! Щось шкребеться, щось дмухає і під подушку. І втямить не можу, чи то Сопуха сопе, чи сам висвистую носом. Ні, то вона чалапає!

Я заплющую очі, сильно-сильно заплющую, до пекоти, до червоного жару, та все одно бачу: встає — бура кудлата Сопуха... чмихнула, обтрусилася, а тоді гоп на лаву. Ба, то вже не лава, то лиса стара вовчиця; чап-чалап, чап-чалап, — йде, переставляє лапи, суне до мого ліжка. Верхи на вовчиці — Сопуха.

Не кричіть. Не жахайтесь. Не кличте мами. Знаєте, що треба зробити?

Треба сказати: "Буме, за мною!" — і стрибнути з ліжка. Так, це страшно, але з вами Буме, і ви командир, і за спиною кіннота, шаблі наголо. Рушайте в атаку, сміливіше! Стисніть кулаки, зціпте зуби, ви мужчина; темряву штовхніть плечем, грудьми вперед і примовляйте:

Барі варі вде

Грім з громами йде!

Не оглядайтесь. Йдіть і кажіть Бумсові: "За мною, Буме! Вони тікають, вони розбігаються!" Ви з Бумсом уже в кутку. Не бійтесь, простягніть руки, помацайте лаву. Правда ж, вона гладенька, тверда, спокійна дерев'яна лава. І стоїть на місці, нікуди вона не ходила, то вам таке привиділось. А тепер помацайте під лавою. Стіна, долівка і більше нічого. Сопуха? Яка Сопуха? Невже ви повірили, що є на світі Сопуха — оте старе кудлате ледащо, оте сонне сліпко, що цілісінький день спить у корчах, а на ніч залазить до людей

У хату?

Не вірте. Ніякої Сопухи нема. її придумали старші, щоб лякати дітей.

Я зразу боявся і носа поткнути за поріг. Вже обнишпорив у хаті всі куточки — під лавою, під столом, за діжею, навіть у духовку лазив. І чого тільки не добув у тих мандрах: стару батарейку, яку лизнеш — і щемить язик; сине обточене скельце; кістяний зуб (мати сказала — кролячий); іржавий наперсток, що колись закотився під скриню і довго пролежав забутий. Такого добра назбиралась у мене ціла коробка. Про кожну знахідку, про сине скельце чи про кістяний зуб з можна було б розповісти страшенно цікаву історію. Та я не про те. Я хотів сказати про двері.

Мені здається: все, все на світі має свої дверцята. І горище, і завалений погріб, і розчахнута бурею груша, і скеля над річкою. А старий годинник з зозулею, а розбитий ліхтар, а бабина скриня? Вони теж відкриваються. Треба тільки знайти, і якщо не дверці, то щілину, віконце, дупло, розколину. Знайти і заглянути всередину. І тоді таке побачиш, таке, чого ніхто й ніколи не бачив.

Були двері і в нашій хаті. Вони ганяли вітер, когось впускали й випускали, і блимало щось за ними, вода чи небо, я не знав. Деколи тривожився: куди зникають люди, переступивши поріг? І що з ними

робиться там? І чого вони, повернувшись звідти, пахнуть то морозом, то погребом, то молоком, то динями.

Я довго придивлявся до хатніх дверей. Після дощів вони розбухали, ставали похмурі, слизуато-зелені. Нігтем, було, проведеш по дошці — виступає чорна юшка. І голос у них грубішав. Пробиєш відчинити — риплять, сердито, натужно, неначе стогнуть: у-у-уг! Тут, хочеш-не-хочеш, згадаєш бабиного Бурмила або мамине застереження: "Не смій за поріг! Упадеш!" Справді, поріг високий, дві приступки вниз, але ж і цікаво: що там? Що там, у сінях, де блимає світло, хитаються тіні і лупатим оком зирить на мене щось невідоме?

Пам'ятаю, як малим я виліз у двір. А в малого, ви знаєте, очі в дворі розбігаються. Пляма сонця, пляма неба, пляма трави — все велике, сліпуче, незвичне. Весь цей огром двигтить, хитається, тікає з-під ніг, і тебе несе хтозна-куди. Від цього величезного світу голова йде обертом. Леле, що ж робити? І вхопитися ні за що!..

Кажіть: "Спокійно, Буме! Ми тут удвох. Головне — не роззявляти рота. Давай присядемо, ось так, навпочіпки, і будемо робити своє діло — копирсатися в піску. Бачиш, під нами тверда земля, вже не хитає нас, як на палубі".

Так я й зробив: сів під хатою, спиною до сонця. І заворожила мене призьба. Вона схожа була на лежанку, тільки довга, і тепла, і вся потріскана. Тріщини темні й глибокі, можна туди пальця просунуть, і в кожній ямці бігало щось живе — стоножки, солдатики, мурашки. З норок дивились на мене такі жуки й жученята, яких я зроду не бачив. Мабуть, оці тріщини були для жуків справжнісінькі яри й канали, а онде урвище, а он із моху зелений гай, і там сиділа красива золотиста мушка.

Я помітив, що на стіні коржем відстала глина, і в схованку ту шмигнула ящірка. Прискакало мале жабеня, пузце біле, спина пухириста, сумно глянуло мені в очі і сховалось під призьбу. Довго

дзуменіла оса, тикалась у лутку вікна, сердилась, щось шукала. Та ось знайшла дірочку, потрясла хоботком і полізла... куди полізла? До нас у хату?

Тут я задумався. Ящірка, жабень, мурашки — де вони всі ховаються? Мабуть, у стінах, у долівці, у вікнах. Вони з нами, наші сусіди, живуть в нашій хаті; там їхні гнізда, білі подушечки, мала дітлашня й вусаті комахи-няньки.

Я приклав вухо до призьби. Вона зашаруділа, як коробка, набита хрущами. Там, у призьбі, кишіло таємне життя. Напевно, там були свої кошині школи, були палаци, війська і відбувались святкові паради... Звідти, з того кошиного царства вилізла на сонце чорнява мурашка, повела вусом, лупнула на мене оком (здрастуй, мовляв, козаче!) і сховалась назад.

— Скажи, який світ! — застиг я здивований. — Скільки кругом живого народу!